

Angyalföldi séta

Ritkán járok a Váci úton. Főleg gyalogosan. Zajos, bűdös, sok a nagy épület. (A neonfényeket szeretem, de azok meg csak este látszódnak.) Ha valakit el szeretnék riasztani Budapesttől, akkor ide hoznám először. Persze nincs ilyen tervem, mindenki lakjon, éljen, haljon ott, ahol szeretne. Ki vagyok én, hogy beleszóljak bárki életébe is? Néha szoktam, olyankor nem veszem észre magam, de utána általában rájövök, hogy nem volt éppen szükségszerű a tanácsom.

Pékség, kisbolt, fodrászat, túloldalt egy ismert pénzintézet. Valahogy jött az érzés, hogy biztos van valami, ami miatt pont most, pont itt mászkálok. De éhes nem voltam, a hajam tök jól állt, és bankot sem terveztem rabolni. Nem is lennék képes rá. Azt se tudom, mit kell olyankor mondani. Kezeket fel, ide a pénzt, gondolom, ilyesmit. De ha nem adják oda egyből? Nekik is kell, nem?

Mentem tovább, jobbra pillantva látom ám, hogy „műszaki cikkek”. Közelebb megyek. Ezek bizony porszívók. Különböző színűek és márkájúak. Mindenfélék. Eddig úgy voltam vele, hogy elég a kis söprű és a piros lapát egy 37 négyzetméteres lakás tisztán tartásához. De most! Megérintett ez a találkozás.

Bal szélen az az okkersárga, mintha kinézett volna magának. Szemei voltak, a rácsán kis szellőztető nyílások, cuki kis nyuszitappancsokkal. Talán ez egy jel, gondoltam magamban.

Belépve rögtön megszédültem kicsit, talán éppen azért, mert egy teljesen új világ tárult elém. Rengeteg minden volt itt, keresztbe-kasul. Felmosógép, elektromos tisztító kefe, padlófényező gép, hamuporszívó, padlófűvóka-készlet, porzsákos

kis porszívó, porzsák nélküli közepesen nagy porszívó, ablaktisztító, gőztisztító, morzsaszívó.

Komótosan haladt felém egy ember, de hiába ért szép lassan egyre közelebb, tudomást sem vett arról, hogy én, az érdeklődve nézelődő, potenciális vásárlójelölt is itt vagyok, akinek a kinti zajban nagyot dobbant a szíve. Plusz ásítottam is. Ez jót jelent nálam. Azt, hogy végre megtörténik a történés. A VALAMI, amire eddig csak vártam, de úgy, hogy nem tudtam, hogy ez lesz, és most itt vagyok, és boldog vagyok – bár ez is csak egy szó, ami mindennap kicsit mást jelent –, de szükségem lenne arra, hogy valaki megmutassa, hogy mi micsoda, elmondhassam, én ki vagyok, és megbeszélhessük, kinek mire van szüksége.

- Uram, elnézést, először vagyok itt, és...
- Nézze, nem érek most rá. De itt van ez, próbálja ki!
- Honnan tudta, hogy ezt néztem ki magamnak?
- Hisz magát választotta! Ez nagy kegy, egyben felelősség is!

Egy hosszú zsinégfélét adott a kezembe, elviharzott, de előtte még odaszólt: – Csak bátran! Nem fogja megharapni!

Még jó... gondoltam.

Nemrég voltam teljes körű egészségügyi kivizsgáláson. Menedzserszűrésen. Két napig tanulmányoztak, elemeztek tizenketten – hat különböző teremben –, a legjobb orvosok, és semmit nem találtak. Vérnyomásmérés, labor, EKG, légzésfunkciós feladatok, szemészet, fül-orr-gégészet, neurológiai konzultáció, hallásvizsgálat, hasi ultrahang... A kedvencem az volt, mikor egy rohadt hosszú szürke csőbe minél nagyobbbat kellett belefújni, és azt egy gép lemérte, vagy már az volt maga a gép, nem tudom. De kaptam egy számot, ami az eredményem lett, és akkor néztem, melyik intervallumba esek bele. Háromszor

próbálkozhattam, valahogy úgy volt itt is, mint az olimpián távolugrásnál, hogy a legjobb érték számít. Az elsőnél még izgultam, de aztán belejöttem. Végül a második fújásom lett a legjobb, de szerintem tudtam volna még jobbat. Egy hét múlva minden vizsgálatról részletes elemzést és értékelést kaptam. „Teljesen egészséges”, írták a kis téglalapba. Mindezt csak azért közlöm, mert tökre örültem neki, és úgy voltam vele, hogy nem kéne ezt elrontanom azzal, hogy széttépetem magam egy porzívóval.

Lehajoltam, hozzáértem. Éppen csak végigsimítottam rajta a kezem, nem nyomogattam sehol. Finoman néztük egymást egy darabig. Aha, szóval te kis porzsákos vagy. Hátral kerekeid vannak, elől viszont két kis pracli, amik, ha megemellek, az égbe néznek. Persze majd csak odakinn.

– Akkor ezt ki kellene töltenie! – szólalt meg váratlanul az ember, akiről azt hittem, hogy nincs is ott.

Név
Születési hely és idő
Anyja neve
Személyi igazolvány száma
vagy
Útlevel azonosító

A „vagy” után nem tudtam, hogy mit kell beírni, így egy ideig bizonytalanul meredtem magam elé.

– Higgye el, jól jár a kis zsemleszínűvel. Már többen kinézték, de most maga elviheti. Töltse ki!

– Jó, de mit lehet róla tudni még?

A kezembe nyomott egy rövid leírást.

Mindig csendben végzi el a dolgát. Fotelen, parkettán, szőnyegen egyaránt feltalálja magát. Nyugodtan otthon lehet hagyni. Meglehetősen könnyű, kicsit több, mint három kiló. Tisztítása évente kétszer történik. Rendkívül intelligens.

Még az állt a végén, hogy most ingyen az enyém lehet, oltva, ivartalanítva, mikrochippel, csupán a következőket kell hozzá megvásárolnom:

- 100 darab kutyaürülék-gyűjtő zacskó
- 350 darab különböző jutalomfalatot tartalmazó EXTRA csomag
- 2 kullancskiszedő kanál
- Különböző kutyajátékok: mű-műfű, egyszer csipogó labda, kötél, plüss láma, gumicsont
- Szőrápolási kellékek (kefe, fésű, dörzsikesztyű)

- De hát... akkor ez egy kutya?
- Miért, mit gondolt? Porszívó??